

(a proti právní kvalifikaci jeho obsahu ničeho nenamítá). Obžalovaný má za to, že nepředsevzal samostatné trestné činnosti, nýbrž jednal jako pouhý zřízenec strany nebo posel, jako nástroj cizí vůle. Poněvadž mimo to neuposlechnutí rozkazu by pro něho znamenalo ztrátu existence, jednal prý z neodolateného donucení (čís. 9 b) Šu 281 tr. ř.). Avšak v onom směru přehlíží zmateční stížnost, že trestní sankci podle Šu 18 čís. 1 zák. na ochr. rep. podléhá každý, kdo rozšiřuje (nebo jinak veřejně sděluje) nepravdivou zprávu za dalších předpokladů tam uvedených — bez ohledu na to, zda jedná z vlastního popudu, či na žádost nebo z příkazu osoby třetí. Nestačilo by ovšem, kdyby jednající vystupoval jako pouhý posel a vykonával slepě rozkazy třetí osoby jako nástroj cizí vůle, nemaje při tom úmyslu Šu 18 čís. 1 zákona. V tom případě zjistil napadený rozsudek, že obžalovaný, obdržev 11. srpna 1924 od výkonného výboru komunistické strany čsl. 720 kusů letáků, obsahujících notoricky nepravdivé, tendenční a štvavé zprávy o poměrech na Podkarpatské Rusi, jež dle svých zkušeností jako komunistický redaktor neměl důvodu pokládati za pravdivé, rozdělil zásilku — když si byl leták přečetl — na větší počet balíčků, jež opatřil adresami komunistických organizací p-ckého kraje, a odevzdal je poštovnímu úřadu v P. k další dopravě, že však bdělostí četnictva bylo doručení letáků adresátům zabráněno. Zjišťuje tedy první soud, že obžalovaný předsevzal úmyslně jednání, jímž měl se učiniti leták přístupným individuálně neobmezenému počtu osob, neboli, že se pokusil leták rozšiřovati, že však zamýšlené rozšíření nebylo dokonáno pro nahodilou překážku, se strany úřadů v to přišlou, tedy od vůle pachatelovy neodvislou. Poněvadž rozsudek zjišťuje formálně bezvadně i další náležitost subjektivní skutkové podstaty deliktu, že si byl obžalovaný vědom, že štvavými a tendenčními zprávami vážně znepokojí obyvatelstvo kraje, pro něž byl leták určen, jsou dány všechny zákonné předpoklady pro odsuzující výrok.

Tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný jednal jako posel, nástroj cizí vůle, není vzato z obsahu rozsudku a nelze k němu přihlížeti. Provedení zmatku čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. jest formálně pochybené, poněvadž rozsudek neobsahuje výroku o okolnosti, vylučující trestnost z důvodů Šu 2 písm. g) tr. zák., který by bylo lze s hlediska uplatňovaného zmatku přezkoumati. Soud neměl ani příčiny, zabývati se zjišťováním okolnosti, z níž zmateční stížnost dovozuje, že stěžovatel jednal z neodolateného donucení, poněvadž se obžalovaný takovým způsobem vůbec nehájil, nehledě ani k tomu, že obžalovaným tvrzená obava před ztrátou existence neodpovídá zákonnému pojmu neodolateného donucení ve smyslu Šu 2 písm. g) tr. zák.

Čís. 2071.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pod trestní sankci Šu 11 zákona spadají nejen urážlivé posuňky a nadávky, nýbrž všechny projevy, dotýkající se nepříznivě obecného vědomí vážnosti a úcty k prezidentu republiky.

Spadá sem, odnesl-li kdo při oslavě od obrazu presidentova květiny se slovy, že jich je pro něho škoda.

(Rozh. ze dne 2. září 1925, Zm II 264/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 30. března 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle Šu 11 čís. 2 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce namítá stížnost podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že za hrubě zneuctívající projev, spadající pod trestní sankci Šu 11 zák. na ochr. rep., lze pokládati jen opravdu hrubé porušení úcty a vážnosti k prezidentovi republiky, za jaké prohlašuje zpráva ústavního výboru na příklad nadávky a pošklebky, nebo jež klade zákon sám v druhém odstavci Šu 11, — stalo-li se veřejně —, na roveň tělesnému ztýrání hlavy státu; v žádném případě nelze prý podřaditi pod ustanovení uvedeného Šu zjištěný výrok obžalované, nedosahující intensity, v zákoně předpokládané. Avšak zmateční stížnost přehlíží, že trestní ustanovení Šu 11 zák. na ochr. rep. chrání nejen osobní čest prezidenta republiky, nýbrž zvláště a především obecnou vážnost, které požívá jako hlava státu, z čehož plyne, že za hrubě zneuctívající projev dlužno pokládati každý, který se může dotknouti prezidentovy obecné vážnosti; podle toho spadají pod trestní sankci Šu 11 nejen urážlivé posuňky a nadávky, jak pouze příkladmo uvádí zpráva ústavního výboru, nýbrž všechny projevy, dotýkající se nepříznivě o b e c n é h o vědomí vážnosti a úcty k prezidentu republiky. Proti tomuto výkladu nemluví ustanovení čís. 2 Šu 11 zákona, jež tělesné ztýrání uvádí vedle veřejné urážky, kvalifikované podle čís. 1.

V tomto případě zjišťuje rozsudek, že obžalovaná (ošetřovatelka léčebného ústavu) projevila nevoří nad chystanou oslavou čs. národního svátku, když byli nemocní se svolením ředitelovým vyzdobili jídelnu a v ní zejména obraz prezidenta republiky květinami, tím způsobem, že, vstoupivši do jídelny, vzala a odnesla dva hrnky s květinami, postavené u obrazu presidentova, a při tom pronesla slova. »Ty krásné květiny nedám, těch je pro něho škoda...« a že tak učinila v úmyslu, by projevila prezidentu republiky nevážnost, by mu ublížila na cti a uvedla ho ve veřejný posměch. První soud právem shledal v jednání a výroku obžalované skutkovou podstatu urážky prezidenta republiky podle Šu 11 druhý odstavec, poněvadž čin obžalované hrubě se dotkl obecné vážnosti prezidentovy a veřejně ho sesměšnil jako hlavu státu. Odsuzujícímu výroku v tomto směru nelze vytknouti právní omyl.

Čís. 2072.

Jde o pokračování v trestné činnosti (jednotný zločin), provinil-li se pachatel celou řadou trestných činů, z nichž jest třeba každý jednotlivý zločinným, které však podle jeho záměru a úmyslu jsou jen částmi jednoho zamýšleného činu celkového a provedením jednoho a téhož zločinného rozhodnutí.

I při majetkových deliktech je možno pokračování a nikoliv jich opakování, když celkový čin vytryskl z jednoho a téhož rozhodnutí vůle.